

NORGES HØYESTERETT

Den 28. oktober 2014 ble det av Høyesteretts ankeutvalg bestående av dommerne Gjølstad, Bårdsen og Noer i

HR-2014-02110-U, (sak nr. 2014/1777), straffesak, anke over dom:

A (advokat Arild Holden)

mot

Den offentlige påtalemyndighet

avsagt slik

B E S L U T N I N G :

- (1) Saken gjelder anke til Høyesterett over lagmannsrettens dom i straffesak vedrørende overtredelse av straffeloven § 219 mv.
- (2) Ved Oslo statsadvokatembeters tiltalebeslutning 5. april 2013 ble A satt under tiltale for overtredelse av straffeloven § 219 (tre tilfeller), straffeloven § 228 første ledd, straffeloven § 227 første straffalternativ og straffeloven § 390a.
- (3) Oslo tingrett avsa 18. oktober 2013 dom med slik domsslutning:
"A, født 00.00.1971, frifinnes."
- (4) Påtalemyndigheten anket dommen til lagmannsretten. Anken gjaldt bevisbedømmelsen under skyldspørsmålet for alle tiltalepostene og lovanvendelsen knyttet til post I (straffeloven § 219). Anken ble henvist til ankeforhandling.
- (5) Borgarting lagmannsrett avsa 25. august 2014 dom med slik domsslutning:

"1. A, født 00.00 1971 frifinnes for tiltalen post I b), I c) og IV.

2. A, født 00.00 1971 dømmes for overtredelse av straffeloven § 219 første ledd, straffeloven § 228 første ledd og straffeloven § 227 første ledd første straffalternativ, jf. straffeloven § 62, til fengsel i 5 – fem – måneder.

Fullbyrdelsen av 2 – to – måneder av straffen gjøres betinget med en prøvetid på

2 – to – år, jf. straffeloven §§ 52 – 54.

3. **A dømmes til innen 2 – to – uker fra dommens forkynnelse å betale oppreisningserstatning til B med kroner 50 000 – femtitusen.**
4. **Saksomkostninger idømmes ikke."**

- (6) A har anket til Høyesterett. Anken gjelder straffutmålingen og saksbehandlingen. Når det gjelder saksbehandlingen anføres det at lagmannsrettens domsgrunner er mangelfulle. Det gjøres gjeldende at lagmannsretten i liten grad har tatt stilling til fornærmedes voldsbruk og utagerende adferd, og at dette er sentralt ved vurderingen av om straffeloven § 219 er overtrådt. Videre anføres det at lagmannsretten ikke i tilstrekkelig grad har drøftet det forhold at fornærmede i lagmannsretten avga en endret forklaring sammenlignet med for tingretten.
- (7) *Påtalemyndigheten* har anført at anken ikke bør tillates fremmet.
- (8) *Høyesteretts ankeutvalg* bemerker at A ble frifunnet i tingretten og domfelt i lagmannsretten. Han har derfor ankerett, i den forstand at hans anke til Høyesterett bare kan nektes fremmet dersom ankeutvalget enstemmig finner det klart at den ikke vil føre frem, jf. straffeprosessloven § 323 første ledd tredje setning. En eventuell beslutning om å nekte anken fremmet, skal begrunnes, jf. § 323 andre ledd andre punktum.
- (9) A har gjort gjeldende at lagmannsrettens dom er mangelfullt begrunnet. Det er vist til at det for lagmannsretten "ble ført solide beviser for fornærmedes aggressive legning og hennes voldsbruk uten at dette kan spores under skyldspørsmålet". Det hører ikke under Høyesterett å vurdere i hvilken grad det faktisk ble ført slike "solide bevis". Det som derimot er på det rene er at lagmannsretten – basert på den samlede bevisførsel, herunder den omtalte bevisførselen knyttet til fornærmedes temperament – for sin del har funnet grunnlag for å konkludere med at forholdet mellom domfelte og fornærmede etter hvert utviklet seg i en retning der partene *ikke lenger var likeverdige*, men der "regimet av vold og utrygghet" kom mer gradvis og eskalerte "i samsvar med økt alkoholmisbruk fra særlig 2007". Lagmannsretten har videre funnet det bevist utover rimelig tvil at domfelte "i perioden fra 2005 til samlivsbruddet i 2009 ved gjentatte tilfeller utøvet vold" mot fornærmede, "samt at han ved sin atferd opptrådte truende ved å kaste gjenstander, sparke etter henne og gå etter henne med løftet, knyttet neve". A har rett i at bevisførselen knyttet til fornærmedes temperament spesielt, ikke er uttrykkelig omtalt i dommen, og at lagmannsretten heller ikke drøfter særskilt spørsmålet om A likevel ikke kunne straffes for overtredelse av § 219, når hans adferd ble sett i lys av den mer generelle "tonen" i forholdet. Men det fremgår av dommen at lagmannsretten var oppmerksom på denne anførselen fra As side, og det følger av dommen sett i sammenheng at lagmannsretten ikke har funnet noe hold i denne. Noen saksbehandlingsfeil som kan lede til opphevelse foreligger ikke. Saken skiller seg derved fra Rt. 2013 side 879, som forsvarer har vist til, hvor mishandlingen besto i "verbale konfrontasjoner mellom ektefellene" som lagmannsretten hadde ansett som "psykisk mishandling", og hvor en nærmere beskrivelse av fornærmedes opptreden under de verbale konfrontasjonene etter forholdene kunne være avgjørende for lovanvendelsen.
- (10) A har også gjort gjeldende som en saksbehandlingsfeil at lagmannsretten ikke har kommentert det han mener er en endring i fornærmedes forklaring. Slik denne saken ligger an kan imidlertid ankeutvalget ikke se at dette er en saksbehandlingsfeil som kan lede til opphevelse av dommen.
- (11) A er dømt til fengsel i fem måneder, hvorav to måneder er gjort betinget på grunn av lang

saksbehandlingstid. Straffen er ikke for streng.

- (12) Høyesteretts ankeutvalg finner det etter dette enstemmig klart at anken ikke vil føre frem på noe punkt. Den reiser heller ikke spørsmål som har betydning utenfor den foreliggende sak, og det er ikke av andre grunner særlig viktig å få saken prøvd i Høyesterett.

SLUTNING :

Anken tillates ikke fremmet.

Arnfinn Bårdsen
(sign.)

Liv Gjølstad
(sign.)

Ragnhild Noer
(sign.)

Riktig utskrift: